

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

308

Szerző:

Cím:

Pesti képek

Hely

Idő

"1922"

Személy

Forrás:

Magyarország

Helvszám

Bp.

1922. VI. 2

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Pesti képek

Képkereskedőnél

A Kecskeméti-utcában van egy állandó képkiallítás. Tizenkét terem teleaggatva színektől pompázó képekkel. A nagyteremben állók a képkereskedővel. — Roszszul megy az üzlet, panasolja. Az emberek élelemre és ruhára költik pénzüket. A régi műgyűjtő jobb időkre hagyja a gyűjtést, ujak pedig nincsenek. Feltéved ugyan egy-két fiatalember, lelkesedéssel gyönyörködnek a nekik tetsző képekben, de a távozásnak mindig egy a mottója: Amint felesleges pénzem lesz, megveszem. Hónapok mulnak el és a lelkes fiatalember nem jut ahhoz a bizonyos felesleges pénzhez.

Az elképzelhető legnagyobb pangás van a képekben. Ez magyarázza meg, hogy a festőművészek egy része kénytelen kivándorolni. Azt hittük, hogy a háborúk és forradalmak után újból megszületik a lakáskultusz. A lelkek béke és melegség után vágyódnak, otthon alapítanak és izlésük szerint rendezik szobáikat. Sajnos, ez nem történt meg. Az emberek igénye balra lendült, óriási arányokat öltött a divathóbort, melynek jobban hódolnak a férfiak, mint a nők.

Naponta huszan, huszonötön jönnek fel és ajánlják képeiket. A legtöbbje túl értékeli a festményt, horribilis árat kér és

nem tudja megérteni, hogy a háború előtti kép, melynek ára háromszáz korona volt, nem kap érte harmincezret.

A következő percben elegáns hölgy jön, fiatal leány társaságában. Lassan bontogatja a képet és mikor a kereskedő szemügyre veszi, ijedten figyel, hogy vajon milyen lesz a véleménye?

— Hogy ez a kép?

— Tízezer korona.

— Nagyon drága — feleli a kereskedő és a falra mutatva mondja — annyiért én is adok.

Hosszas alkudozás után megegyeznek hatezer koronába. Az idősebb hölgy sietve gyüri a pénzt táskájába és mikor a lépcsőn lemennek, odaszól a fiatalembernek:

— Siessünk, hogy még megvehessük a harisnyákat.

A kereskedő villámló szemekkel néz felém és dühösen mondja:

— Minden pénzt elnyel az az átkozott divat, meg a pókháló-harisnya.

Utca bolondja

Minden falunak megvan a maga eszedes bolondja. Félkegyelmű, mániákus parasztemberek, akik a lakosság könyöradományából élnek. Pesten a bolondok kerületenként változnak, jóismerősei a járókelőknek és a kereskedők jószívűségéből tengetik nyomoruságos életüket. A Rákóczi-ut és környékének van a legérdekesebb bolondja. Magasnövésű, hajlotthátú, gyerekeszerű ember. Alföldi magyar gatyába, eszímába

ödöng napestig az utcán és szivarvégeket gyűjt. Artikulátlan hangon beszél magába, határozatlan nagy lépésekkel sződeleg a járdán. Természetesnek veszi, hogy kitérjenek előtte, néha hirtelen megáll, körülnéz, mintha gondolkodna, azután nekilendül nagy testével az utcának és megy tovább, céltalanul. Jobbízású emberek gondozzhatják, mert mindenkor tiszta ruha, fényesre kefélt eszima van rajta.

A Klauzál-tér és környékének bolondja: Ede a vízfejű. Tizenhároméves gyerek, törpe termettel. Vékony nyakán idomtalan koponya éktelenkedik. Hihetetlen, hogy elbirja kis, ványadt teste ezt az aránytalan fejet. Ede kedves fiú, nagy kék szeméből az értelmetlen esudákozás nyugodt derüje sugárzik. Mindig mosolyog és játékoskedvű. Különös szenvedélye a villamos sinek váltókeresztésénél segíteni. Komoly buzgalommal nyomja a vasat a sinek közé, természetesen képtelen átváltani. A váltós gyereknek kell utánaigazítani. Olyankor felveszi a vörös zászlót és integet a közlekedő villamosnak. Állandó közönsége van, a kocsivezetők ismerik és jóindulatúan mosolyognak, szalutáló, bárgyu arcába.

A Király-utcában Rudi a kedvenc. Rudinak szöke bajusza, kis köpcös termete és komoly foglalkozása van. Újságot árul. Mindenkit ismer a környéken, tegeződő viszonyban van mindenkivel, bár ez a tegezés csak egyoldalú. Rudi mindenkit tegez, de komolyan megsértődik, ha őt tegezik. Könnyen nevet és hamar sir. Rendszerint jókedvű, rajongva szereti özvegy édesanyját. Tizenöt éve dolgozik a Király-utcában, déltájban rohanva ordítja öblös hangján a déli lapokat és ilyenkor küldik a főnök urak ebédért az inasokat.

Budának jelenleg nincs bolondja. Évekkel ezelőtt Lizi néni nevével ijesztget-

tek a rossz gyermekeket. Lizi néni összetöpörödött, öreg anyóka volt, a Niedermeyer-utcában lakott, a csufneve *Lizibu* volt. Ezt kiabálták utána az utca gyerekei. Lizi néni megvadította ez a szó, vékony hangján boszorkány módra kiabált és gyöngö lábaival próbált a gyerekek után szaladni, akik nevettek erőlködését.

Lizi néni egy borus őszi nap csendesen meghalt, az egész Niedermeyer-utca megsiratta. Azt mondják a gyerekek is megilletődve vették Lizi néni halálát, mint egy játékszert, amit elvesztettek.

Víz mellett

A Boráros-téri dunapartnál, ahol a propellerek végállomása van, késő délután élénk az élet. Az Elevátor és raktárházak közé ékezt lépcsők, megtelnek a környék lakóival. A tengeri fürdők életének groteszk karrikaturáját látni itt. A felső lépcsőfokon a strand előkelősége foglal helyet. Csendes szemlélődők és újságot olvasó férfiak között egy-két néni kezemunkázik. A következő lépcsőfokon gyermekeket sétáltatnak. Lejjebb, közel a vízhez szoralmikettősöknéznek a budai partot. A legalsó lépcsőn mezítlábra vetkőzött férfiak és gyerekek lógatják lábukat a Duna vizében. Amint kiköt egy propeller, a víz csobogva szorul a parthoz és verdesi a lépcsőfokot. Ilyenkor hirtelen feljebb ugranak, hogy ne legyen vizes a nadrág. Harsányan nevetnek azon, aki elmélázott és nem vette észre a hullámvérést, csak akkor menekült, mikor már a térdéig